

LA TRAMA

Concurs de relats col·lectius

Juny del 2025
ONZENA EDICIÓ

Gemma Ruiz

Pol Gise

Xavi Coral

Empar Moliner

Albert Sánchez Piñol

Concurs de relats col·lectius en línia

RELAT GUANYADOR 2025

Relat iniciat per: Xavi Coral

NO SÉ QUI SOC

“L’home que acabava d’entrar al tramvia cridava l’atenció. Portava els cabells exageradament llargs i duia un guant vermell a la mà dreta. El tramvia era ple de seients buits, però va anar directament a asseure’s al costat del Quim. Va sospirar, es va girar cap a ell, i mirant-se’l amb cara de desaprovació li va dir: ‘Fas pena, Walter’.”

L’home que acabava d’entrar al tramvia cridava l’atenció. Portava els cabells exageradament llargs i duia un guant vermell a la mà dreta. El tramvia era ple de seients buits, però va anar directament a asseure’s al costat del Quim. Va sospirar, es va girar cap a ell, i mirant-se’l amb cara de desaprovació li va dir: “Fas pena, Walter”.

En Quim se’l va mirar de reüll i es va sentir terriblement incòmode. D’on havia sortit aquest, ara? I, sobretot, com l’havia trobat?

—Que potser m’has estat seguint? —li va etzibar.

L’havia conegut la nit abans en una discoteca i havien estat flirtejant. Es va presentar com a Walter perquè no va voler desvelar qui era realment... pensava que el maquillatge i l’outfit que duia farien la resta... però ja veia que no, aquell borinot no el deixaria en pau tan fàcilment.

—T’ha faltat temps per passar pel coif-*feur* i rapar-te al zero, oi? Però no t’ha sortit bé la jugada; no passes desapercbut, xato.

—Doncs tu, menys. Repeteixo: que potser m’has estat seguint?

L’home va parlar amb un somriure fred mentre amagava la T-Usual dins del guant vermell:

—Escolta, Walter, o com et diguis, tenim sis parades.

—Em deixaràs a la Sardana? Seria tan poètic arribar junts fins a Bon Viatge... —En Quim es va veure reflectit al vidre i el sarcasme se li va morir abans d’acabar la frase.

Tot i que havia de sortir a la parada següent, no volia donar més pistes.

Va abaixar la mirada mentre pensava com sortir-se’n, sentint com li tremolaven les cames.

L’home es va atansar i li va xiuxiuejar:

—A Bon Viatge, t’hi espera algú. I no t’he seguit per venjança; encara.

Llavors va entendre que no podria sortir sol. Ni tornar a marxar com si res.

El tramvia avançava de pressa. Dins seu, el Quim maleïa la idea que havia tingut de sortir la nit anterior. Havia pres totes les precaucions: s’havia disfressat i aquell mateix matí havia tornat a canviar d’aspecte. Però l’havien trobat.

—No saps qui soc... —el Quim el va temptejar sense mirar-lo.

—I tant que ho sé. Fa molt de temps que ho sabem. Ets en Quim Salgado, el malparit que ha ideat aquesta reconsagrada pròtesi. Merda de guant! No ens van avisar que era un prototip. I ahir em vas “entrar” a Razzmatazz per confirmar l’abast de la teva incompetència. Sí, ja no segueix els senyals elèctrics del seu circuit original. I, com bé

saps, una mà descontrolada és una arma mortífera.

En Quim va sentir una esgarripança. Sí, l'home extravagant del guant vermell tenia tota la raó. L'empresa on treballava havia creat aquella pròtesi, com moltes altres, i sabien perfectament que eren prototips, el que feien. Prou que n'era conscient ell mateix, que també en portava una, d'aquestes pròtesis, encara més antiga i problemàtica! La portava darrere l'orella dreta i sempre que llampegava el feia tornar boig. Va recordar l'últim cop, i es va veure cridant al mig del bar on acostumava a fer el cafè, sense saber qui era ni què hi feia en aquell lloc vestit d'infermer. Sort que el llamp només durava uns segons, i fins avui ningú s'havia adonat del que realment li passava.

—He de sortir! —li va implorar en Quim mentre l'home del guant vermell li subjectava el braç enèrgicament—. Em fas mal. Deixa'm. Tu no ho entens. S'apropa una tempesta elèctrica. Ho noto. No puc estar-me aquí! —va suplicar observant garratibat la marca que li havien deixat les urpes del guant a la pell. El cap li estava a punt d'esclatar.

Impotent, en Quim sentia com s'atansava la tempesta mentre el tramvia continuava la seva marxa. Havien arribat a Bon Viatge. D'una revolada, va deslliurar-se de l'home i va saltar a l'andana. Va arrencar a córrer aterrit pels trons i per l'home que el perseguia. De cop, la llum d'un llamp esquerdà el cel i el cap d'en Quim va sumir-se en la foscor i es va desplomar.

De no se sap on, van aparèixer un grup de vianants molt peculiars que el van envoltar. Cridaven l'atenció pel seu aspecte físic: un duia una antena al cap; un altre, una màscara de vidre; un tercer, una pròtesi a una cama i, el darrer, un guant vermell a la mà dreta...

A poc a poc, en Quim va tornar en si, totalment desconcertat. Obrí un ull i després l'altre. Aquella munió de gent semblava haver-se escapat de les il·lustracions de l'Ali Kiani Amin. L'admirava des que era estudiant i somiava ser com ell.

Coautors del relat: LILA, Verdet, Pseudona, Naram Solà, Xavi Coral, Su, attikkus, Roia, Vratislava, Ceres.

“Ets en Quim Salgado, el malparit que ha ideat aquesta reconsagrada pròtesi. Merda de guant! No ens van avisar que era un prototip. I ahir em vas “entrar” a Razzmatazz per confirmar l'abast de la teva incompetència. Sí, ja no segueix els senyals elèctrics del seu circuit original. I, com bé saps, una mà descontrolada és una arma mortífera.”

—Ei, torna en si, afanyeu-vos, arranquem-li la pròtesi! —cridà el de la màscara de vidre amb una veu rogallosa.

—Per l'amor de Déu! La necessito! —imprecà en Quim.

Va tancar els ulls amb força, gemegant. Si la maleïda pròtesi havia de funcionar bé alguna vegada, que fos en aquell instant, en aquell lloc. Volia esborrar el tramvia, esborrar Razzmatazz, esborrar l'home del guant vermell... Volia esborrar-se. Tornar a ser qui era abans de convertir-se en el Quim Salgado, el Walter o qui sap qui.

Va despertar-se a l'hospital. La brutal i matussera extirpació de la pròtesi havia causat un curtcircuit sinestèsic: sentia l'olor dels colors de les parets i les cortines, i va sentir, aterrit, un amarg gust de metall quan una doctora es va apropar per dir-li: “Walter, ens sents? Ens tenies amoïnats”. Res s'havia esborrat. Ans al contrari.

—No em diguis Walter. Saps perfectament com em dic —el cap li feia tant de mal que pensava que li explotaria.

El somriure de la doctora es va trencar.

—Ara s'enfada el senyoret. Has estat jugant amb foc...

Quim. I t'has cremat.

Un home molt ben vestit va entrar bruscament a l'habitació.

—Què pretenies, carallot? Et vam dir que no t'acostessis a ells!

—N'estic fins als collons de ser el vostre titella! Em nego a seguir-vos el joc ni un minut més. Sí, em va ajudar quan tocava fons però això no us dona dret a tractar-me com si fos un robot.

—Malagraït! I tant que ho ets, un bot amb cervell humà. El teu, per cert. Vas morir de sobredosi i a Cybrox et vam donar una segona oportunitat. No te'n recordes?

En Quim se'ls mirava estupefacte, atordit per la revelació. Intentava recordar qui era, quina era la seva vida abans de la pròtesi. El mal de cap i el regust metàl·lic no el deixaven pensar. Si no es podia fiar de la seva memòria, del seu cap, va decidir que es refiaria del seu cor: aquell parell li feien angúnia.

—Estic fart de seguir-vos el joc fent veure que les vostres

pròtesis són les millors. He vist amb els meus propis ulls com la gent pateix amb el que heu creat —en Quim va pensar que havia d'actuar de pressa i va veure de reüll les seves coses arreplegades a la cadira del costat del llit. Dins la butxaca hi havia aquell esprai—. Atanseau-me la roba!

—Em sap molt greu, Quim. Ja n'hi ha prou d'aquest color. No ho volia fer. Saps que et vaig estimar i encara t'estimo! Però no m'has deixat cap altra opció. Et desitjo un Bon Viatge —va sanglotar la doctora mentre desactivava el mecanisme d'en Walter.

—Porteu-lo a la deixalleria. Ja sabeu el que heu de fer —va sentenciar el director del centre.

La deixalleria... En Quim, apagant-se, va saber on el durien i què li passaria.

El tramvia arribà a Bon Viatge. Un home esperava a l'andana. El conductor el va reconèixer: l'havia dut aquell matí, és qui discutia amb el passatger estrafolari del guant vermell. En veure'l absent, va preguntar-li:

—Que es troba bé?

—No sé qui soc —va respondre l'home.